

[Arbejdsministeren]

det, hr. Palle Simonsen sagde om sammenhængen i den reform, der i sin tid blev gennemført, altså sammenhængen mellem organiseringen af formidlingssystemet og de store forbedringer af arbejdsløshedsforsikringsordningen. Der var en sammenhæng i denne reform, og den sammenhæng bør man selvfølgelig respektere i sit videre arbejde.

Men jeg er også enig i den tilføjelse, som hr. Palle Simonsen kom med, nemlig at formidlingsopgaven i den nuværende situation er af en anden art, end den var under højkonjunkturen. Hvor det under højkonjunkturen især var problemet om at overvinde strukturelle ubalancer eller mangel på balance ved eventuelt at flytte folk tværs over fagskel og omskole, uddanne, aktivt placere disse mennesker, overvinde geografiske og faglige skel på arbejdsmarkedet – en opgave, som de faglige organisationer kun har haft begrænsede forudsætninger for at kunne løse – så er en meget stor del af formidlingsopgaven jo i dag at anvise arbejdskraft inden for de enkelte faglige områder, og derfor kan det være rimeligt nu i lyset af de erfaringer, vi har indvundet, i lyset af den særlige situation, vi står over for, på en langt mere positiv og aktiv måde at inddrage arbejdsløsheds-kasserne direkte i formidlingsarbejdet. Jeg vil gerne sige tak til samtlige de ordførere, som har udtrykt sympati for denne tankegang.

Til hr. Lawaetz, der taler om det enorme apparat, der er opbygget inden for AF-kontorerne, vil jeg kun sige: er det nu så enormt et apparat, der er opbygget inden for arbejdsformidlingen? Det er i hvert fald indtil de sidste udvidelser stort set i omfang det samme apparat – i antal personer og ressourcer – som man havde, da vi næsten havde fuld beskæftigelse. Der har ingen udvikling fundet sted i personaletallet inden for AF-systemet i forhold til de kolossalt stigende ledighedsproblemer, man har stået over for, og det har betydet, at arbejdet i formidlingen har været vanskeliggjort, har været besværliggjort, og at man ofte har haft meget dårlige betingelser. Det har selvfølgelig for personalet været utilfredsstillende, at man oven i disse vanskelige arbejdsvilkår ofte har været udsat for en helt urimelig og helt udokumenteret kritik fra mange sider.

Det er vores opfattelse, at der skal ske en udbygning af AF-systemet, og jeg vil også sige, at der skal ske en kvalitativ udbygning

gennem en bedre uddannelse af de mennesker, der står over for disse store problemer. Vi må også prøve at finde bedre bygningsmæssige faciliteter – jeg tænker ikke mindst på hovedstadsområdet – så forholdene også for de arbejdsløse bliver bedre end dem, der er i dag. Vi ser forslaget om at inddrage A-kasserne aktivt som en yderligere styrkelse af AF-systemet.

Jeg vil gerne til hr. Lindinger sige, at jeg var glad for det meget saglige indlæg, han kom med. Jeg har noteret mig de synspunkter, som hr. Lindinger har givet udtryk for, og de vil præge vores udarbejdelse af det endelige regeringsinitiativ.

Til hr. Ole Henriksen har jeg ikke helt så meget pænt at sige – men han er her heller ikke, så vidt jeg kan se. Han misforstod i hvert fald en del af de ting, jeg har sagt. Han siger, at han er uenig med ministeren om, at man skal sænke arbejdsløshedsunderstøttelsen ned til uddannelsesstøttens niveau. Det var ikke det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at vi skal være varsomme med at bruge arbejdsløshedsunderstøttelsessystemet til at løse en række andre påtrængende problemer i vores samfund, som f. eks. børnepasning, som f. eks. uddannelse osv. Det må være rigtigt, at arbejdsløshedsdagpenge er forbeholdt de erhvervsaktive lønmodtagere, der har haft et tab af arbejdsindkomst som følge af arbejdsløshed, og at understøttelsen skal sætte dem i stand til fortsat at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er den primære funktion, og jo mere slør, man laver i denne primære opgave for arbejdsløshedsforsikringen, jo vanskeligere bliver det at opretholde et tilfredsstillende niveau på dette felt.

Det er rigtigt, at jeg har sagt, jeg er modstander af en 5 års regel, fordi jeg frygter, at hvis vi laver en 5 års regel, så vil man næste år sige 6 års regel og 7 års regel og 8 års regel osv., og så vil samfundet stadig væk bruge arbejdsløshedsunderstøttelsen lidt som en sovepude for ikke at foretage de nødvendige initiativer, som jeg mener må være det basale og det primære, at give de mennesker, der er ramt af langtidsarbejdsløshed, en reel chance for at komme i gang igen. Men jeg har understreget både over for arbejdsmarkedsudvalget og her i dag, at vi erkender, at der er et problem fra den 1. januar, og til denne massive indsats er kommet op at stå, som vi må løse på en eller anden måde for de lang-